

[Arbejdsministeren]

spørgsmålet om, hvad der sker med de mennesker, der falder for 26 ugers grænsen umiddelbart før denne moratorieordning for kalenderåret 1978 i kraft af dette lovforslag bliver etableret.

Når jeg ikke har fundet en løsning endnu, men gerne vil diskutere det i udvalget og prøve at se, om vi kan finde en løsning, så hænger det sammen med, at næsten en hvilken som helst anden dato end den 1. januar vil virke vilkårlig. Derfor har det ikke for os været muligt at finde en anden dato.

Det, der er systematikken i det nuværende lovforslag, er, at man har vidst, hvad man havde at rette sig efter. I 1976 og 1977 vidste man, at man havde ret til dagpenge inden for de sidste 4 år. Denne ordning udløber pr. 1. januar. Nu fremsætter vi et forslag, der vedrører perioden efter den 1. januar, og dér kombinerer vi en forlængelse af 4 års grænsens anvendelse med en særlig moratorieordning, en særlig henstandsordning for kalenderåret 1978.

Men selv om der er logik – det håber jeg, at der er i det meste af det, vi kommer med – i dette forslag, så erkender vi, at der er et menneskeligt problem, og vi synes, det var rimeligt, at partierne fik lejlighed til at drøfte det åbent i udvalget, og vi har erklæret os villige til at tage denne diskussion.

Så vil jeg sige til hr. Lawaetz, at det vel ikke er nogen misundelsesværdig opgave at holde den slags ordførertaler, som hr. Lawaetz holdt for fremskridtspartiet. Man kunne i virkeligheden sige, at det ligelønsprincip, som gælder for folketingsarbejdet, efter at fremskridtspartiet er kommet herind, ikke kan synes helt rimeligt. Det kan ikke være helt så behagelig en opgave at holde den slags taler, som hr. Lawaetz følte sig tvunget til at holde.

Hvad var det, hr. Lawaetz sagde med hensyn til den nuværende arbejdsløshedssituation? Hvordan tryllede han de 160.000 arbejdsløse væk, sådan at man nærmest fik indtryk af, at der slet ikke var arbejdsløse, der også søgte arbejde på nuværende tidspunkt?

Jo, hr. Lawaetz sagde, at hvis man ser væk fra kvinderne eller i hvert fald fra de 40.000 af kvinderne, ser væk fra alle de ældre og alle de unge, så er der praktisk taget ikke noget arbejdsløshedspå problem tilbage. Det vil jeg medgive. Ser vi væk fra kvinderne, ser vi

væk fra de ældre, ser vi væk fra de unge, så er der et betydeligt mere beskedent arbejdsløshedspå problem tilbage. Men det løser jo ikke problemerne for de kvinder, der gerne vil have arbejde, de ældre, der gerne vil have arbejde, og de unge, der gerne vil have arbejde.

Jeg synes, det er en ubehagelig hetz, der her føres fra fremskridtspartiets side. Jeg synes, man i stedet for i fremskridtspartiet for en gangs skyld skulle lade polemikken hvile og så se på disse alvorlige menneskelige problemer, der rejser sig for mange mennesker.

Så vil jeg sige til hr. Johan Philipsen, at jeg er hundrede procent enig med hr. Johan Philipsen, når han siger, at det ikke har været behageligt at udarbejde de forslag, der ligger her. Disse forslag er jo nødforanstaltninger i forhold til dette, at de afspejler, at tusindvis af borgere i vores samfund, at mennesker i vores samfund nu har gået ledige under den nuværende krise i mere end 3 1/2 år. Derfor må vores første og vigtigste opgave være at give disse mennesker et reelt tilbud, en reel chance for at vende tilbage til arbejdslivet. Det er også det, regeringen vil lægge op til i de kommende måneder.

Vi slår os ikke for brystet og siger, at nu kommer regeringen og socialdemokratiet og løser de langtidsarbejdsløse problemer. Vi erkender i selve fremlæggelsen af forslaget, at vi også fra regeringens side har undervurderet styrken i langtidsarbejdsløshedens problem, men at vi er parat til at rette op på denne fejl. Vi mener, at det er nødvendigt for at skabe den fornødne ro og sikkerhed for disse hårdt ramte mennesker, at de ikke oven i deres øvrige problemer har usikkerheden i forbindelse med 26 ugers reglen. Det er derfor, disse to forslag er blevet fremlagt.

Sigtet med den særlige regel for 1978, som jeg har kaldt moratorieordningen, er ikke at udstrække arbejdsløshedsdagpengeperioden, men alene en chance for, at vi på et fornuftigt grundlag kan få etableret disse ordninger. Det er klart en forudsætning for regeringen, at mennesker skal benytte sig af disse tilbud. Benytter man sig ikke af disse tilbud, ydes der ikke en indsats for at skaffe sig arbejde i kraft af den hjælp, man her får, ja så er der ikke noget at gøre, så må man falde for 26 ugers grænsen. Men så har man også haft chancen inden.